

Jawayriya Javed - Terugkeer

‘Briony.’ Zijn stem was schor en hij kon niet geloven dat Briony Celia van der Woodsen daar in de menigte van verpleegsters stond, zelfs nu glimlachte ze, ondanks de zware tijden. Toen ze jonger waren vertelde Briony altijd dat ze naar de universiteit wilde, maar door de zware omstandigheden waren al haar plannen, iedereen plannen, in de war geschud.

James staarde haar gebiologeerd aan, zelfs nu had ze een enorme glimlach op haar gezicht waardoor haar witte tanden zichtbaar waren, haar ogen had ze een beetje dicht geknepen tegen de felle zonlicht. Met haar 16 jaar was ze een verpleegster, ze leefde nog en had de verschillende bombardementen overleefd.

‘Briony!’ zei James dit keer harder, met zijn ellenbogen duwde hij zichzelf omhoog op de brancard, zijn haren zaten in vieze plukjes op zijn bezwete voorhoofd vol vuil en gedroogde modder. Op zijn been na, was hij heel teruggekeerd naar Londen.

De oorlog was nog bezig in volle gang, maar omdat hij gewond was mocht hij terug keren naar Londen. Na 11 maanden in Frankrijk door te hebben gebracht, raakte James gewond op het strand en kon hij niet meer meevechten, waardoor ze hem op de boot terug naar Londen hadden gezet, dat was nu al een paar dagen geleden. Een heleboel dagen. Hoeveel dagen dat waren, wist James niet meer. De dagen liepen door elkaar heen.

‘Briony!’ riep hij weer. James zou en moest Briony’s aandacht trekken, hij moest haar van dicht bij zien, aanraken, voelen. Hij moest echt zeker weten dat zij het was. Zijn lieve, onschuldige Briony. Nog steeds een jong meisje, maar wie verplicht moest opgroeien door de oorlog... net zoals James zelf. James was slechts 19 jaar oud en had de oorlog al van dicht bij meegemaakt, hij zag mensen sterven, schuilplaatsen zoeken, rouwen om geliefden wie waren gestorven en het was nog lang niet afgelopen. Dit was slechts het begin.

‘Sir, u moet echt even gaan liggen, u wordt zo behandeld!’ riep een van de ziekenbroeders toen James zijn benen over de brancard had gegooid en zichzelf van de brancard af duwde. Heel even wankelde hij toen hij rechtop stond en hij voelde een enorme steek in zijn rechterbeen, zijn gewonde been. ‘Sir, dit is niet goed voor u!’ protesteerden de ziekenbroeders wie de brancard van James droegen. James negeerde de ziekenbroeders en liep hinkend tussen de vele brancards, verpleegsters, ziekenbroeders, gewonden, naar Briony toe.

‘Briony Celia van der Woodsen!’ riep James hijgend. De pijn in zijn been was tergend en intens. Nog een paar stappen. Briony boog zich nu over een gewonde man heen en kneep in zijn hand, ze keek op en knikte.

‘Briony!’ riep James weer. Heel even dacht James dat Briony hem had gehoord want ze keek schichtig om zich heen, maar zocht niet echt naar de persoon wie haar riep. James duwde voorzichtig de mensen, wie zijn weg naar Briony blokkeerden, weg en stond uiteindelijk ademloos achter haar. Vol ongeloof keek hij naar haar rug. Alles ging op dat moment langzamer, het was net alsof de wereld vervaagde. James had nooit gedacht om Briony weer te zien, zijn hand trilde toen hij die op haar schouder zette. Meteen rechtte zij haar rug en draaide zich om. Het was zijn Briony. Haar lange gouden lokken waren ingekort, maar zij was het. De glimlach die er eerst op haar gezicht speelde was nu verdwenen en maakte plaats voor verbazing.

‘Briony.’ zei James weer. Briony’s ogen werden waterig, net zoals die van James, met een bevende hand raakte Briony James’ gehavende, vieze en ongeschoren gezicht aan. James had stoppels op zijn gezicht die Briony duidelijk voelde toen ze zijn gezicht betastte.

‘James.’ snikte ze met trillende lip. ‘Ik dacht dat je dood was.’ James liet toe hoe Briony elke centimeter van zijn gezicht met haar handen verkende en zag een eenzame traan in haar ooghoek.

‘Iedereen is dood. Vader en moeder zijn maanden geleden door de angst en stres overleden. Rosalie is overleden door een bom die op het metrostation Balham werd gegooid. Mark kwam maanden geleden gehavend terug en zei dat hij jou was kwijt geraakt, hij overleefde zijn verwondingen niet. Ik had de hoop opgegeven. Ik had niet gedacht dat ik je ooit nog zou zien.’ vertelde Briony in één adem teug. James staarde haar nog steeds gebiologeerd aan, ze was nog even mooi als toen hij vertrok om te vechten in Frankrijk.

‘Ik leef nog.’ antwoordde hij. James keek hoe Briony hem onderzoekend aankeek en haar blik over zijn lichaam- uniform- liet glijden. Haar wenkbrauwen schoten omhoog toen ze al het bloed op de broek van James gescheurde been zag.

‘Je bent gewond.’ riep ze in paniek. ‘Je moet worden behandeld.’

‘Ik red het wel.’ suste James haar. Hij wilde niet nu al van haar gescheiden worden, hij had haar namelijk net terug en wilde bij haar blijven.

‘Nee. Je hebt pijn. Ik haal een brancard voor je. Ik zorg ervoor dat je meteen wordt behandeld.’ ratelde Briony. James glimlachte schaapachtig, dit had hij gemist: Briony’s geratel. Met beiden handen pakte James Briony beet

bij de schouders zodat ze wel stil moest blijven staan. Verward keek ze hem aan.

‘Wat is er?’ vroeg ze bezorgd. James ging dichterbij haar staan en kwam langzaam met zijn gezicht dichterbij die van haar. Hij kon haar warme adem op zijn kin voelen en Briony kon zijn adem op haar wang en neus voelen.

‘Zuster Tallis heeft mij een nieuwe naam gegeven, ik heet geen Briony Celia van der Woodsen meer. Ik heet nu Annemarie Turner.’ mompelde Briony verlegen.

‘Je bent nog steeds de mooie, mysterieuze, lieve Briony Celia van der Woodsen, dat zal nooit veranderen.’ James toverde een halve grijns op zijn gezicht, zijn lippen zaten heel dichtbij die van Briony en zonder aan de mensen om hun heen te denken, drukte hij zijn ruwe, gebarsten lippen op Briony’s zachte lippen. Alles om hun heen vervaagde, Briony en James waren de enige, voor hun gevoel, die er nog waren.